

[Lis Noer Holmberg]

Venstre. Ministeren siger, at de mange narkomaner i vore fængsler fortsat ikke får store problemer med at få stoffer smuglet ind, og at øget kontrol ikke er løsningen, og slet ikke, fordi ministerens holdning er, som han selv siger så sødt, at gamle moster Anna skal da have lov til at komme på besøg uden at skulle smide alt tøjet og undersøges i begge ender.

Jamen er narko ikke forbudt i dette land og dermed også i vore fængsler? Det sker, at unge ikkenarkomaner i fængsler kommer ud som narkomaner, altså med en tillægsstraf og ofte en gæld, der betyder nye kriminelle handlinger, for at de kan betale.

Og så har vi sprøjterne. Man diskuterer, om der i fængslerne skal udleveres nye sprøjter, eller om der skal udleveres desinfektionsvæske til rensning af de gamle. Jamen har man så ikke legaliseret narkoen i fængslerne, ligesom man jo har gjort på Christiania? For det er jo faktisk det, man har gjort. Jeg har ikke talt med nogen narkomaner, uden at de er startet med hash, og hash er farligt. Derfor er det helt utilgiveligt, at man ser igennem fingrene med det, når det drejer sig om Christiania.

Narkodømte styrer narkosmugling fra deres celler – colombianere, bolivianere. På Vesterbro er det gambiere, der holder til. I hele 119 sager i perioden 1990-1992 er gambiere sigtet for narkokriminalitet i Danmark. Hvorfor finder vi os i det? Bliver de anholdt, er de på gaden igen få timer efter, og befolkningen på Vesterbro føler det virkelig krænkende, og det er ganske forståeligt.

I B.T. for i går kunne vi læse om, hvordan disse fremmede holder os for nar. De tjener tykt på salg af narko og åbenbart også andre kriminaliteter – Vesterbro er også nævnt i denne forbindelse – men de kan ikke udvises, fordi de nægter at fortælle, hvor de kommer fra. Men det har min partifælle fru Birthe Rønn Hornbech taget sig af på en udmærket måde, så det skal jeg ikke gå mere ind i.

Så er der narkohandlerne, der tager til Skt. Hans Hospital, hvor de sælger narko til patienterne. Den lyssky forretning finder sted ved busstoppesteder og en kioskbygning på hospitalet eller bag et træ. Man ved det altså, de pårørende ser det, politiet forsøger at holde det nede, men i realiteten er de magtesløse. For som vicepolitimester Torkil Petersen i Roskilde siger: Handelen med stoffer kan ikke fjernes, så længe pusherne har det kundegrundlag.

Når stofmisbrugerne er indlagt med psykose og lign., er det altså en hån, at de kan gå udenfor og købe stoffer. De bør holdes væk fra pushernes rækkevidde; ellers bliver de mennesker jo aldrig raske, og det var vel meningen med en indlæggelse.

Og hvorfor anholder man ikke de narkohandlere, der møder op ved hospitalet? Måske er det, fordi justitsministeren har givet udtryk for en opgivende holdning over for narkobekæmpelsen. Ministeren udtalte tidligere på året og blev citeret i B.T. den 28. februar 1994 for at have sagt:

»Politiet er ved at tabe kampen mod narkoen.« Og »Fremtidens narkobekæmpelse skal ikke bestå af en større politiindsats, men derimod en stærkere sundhedsindsats.«

Vil ministeren ikke være så venlig at forklare disse udtalelser her fra talerstolen? Med den stigende organiserede narkohandel, der foregår, må det da være en politiopgave, og Venstre ønsker, at politiet bakkes op.

Endvidere er der ressourcerne. En undersøgelse foretaget i Storstrøms Amt og udregnet på landsplan viser en samfundsudgift ved det hårde stofmisbrug på 2 mia. kr. Det giver stof til eftertanke. En døgninstitutionsplads i København Kommune – jeg må tage nogle enkelte eksempler, for tiden er knap – koster 65.000 kr. pr. måned pr. narkoman. På et socialpædagogisk kollektiv er prisen op imod 50.000 kr. om måneden, og hvor ofte hjælper det så?

Som alternativ kan nævnes: Egeborg, 16.000 kr. pr. måned pr. narkoman, altså kan fire narkomaner behandles efter denne model for de 65.000 kr., som det koster at behandle én narkoman i København, og effekten på Egeborg er bedre. Ligeledes er det oplyst, at Københavns Kommune bruger ca. 13½ mio. kr. årlig til metadon udskrevet fra en lægekonsultation til 300-400 misbrugere. På landsplan er det store summer for vedligeholdelse af narkomani.

Når man så ser, hvad der står i redegørelsen på s. 53, om, hvad der findes af råd og udvalg, og at regeringen nu vil nedsætte et tværgående rådgivende, sagkyndigt narkotikaudvalg til en forbedret koordinering af stofmisbrugsområdet, siger man til sig selv: Det hele ender i møder, konferencer, seminarer og hensigtsreklæringer, hvor embedsmænd, politikere og professionelle behandlere kan sidde og bekræfte hinanden, uden at der af den grund sker noget.